

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 632/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného DEDÁK & Partners, s. r. o., Suché mýto 1, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 20C/63/2024-140 z 3. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnému súdu bola 23. septembra 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 38 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 bodu 1 prílohy č. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach rozsudkom okresného súdu uvedeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 20C/63/2024 o zaplatenie 271 159,95 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, v ktorej je sťažovateľ v procesnej pozícii žalovaného, súd rozhodol 3. júna 2025 rozsudkom pre zmeškanie tak, že žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd konštatoval, že keďže žalovaný sťažovateľ, ktorý bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný, sa na pojednávanie nedostavil, neprítomnosť neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami, pričom bol poučený v predvolaní o možnosti vydania

rozsudku pre zmeškanie a žalobca navrhol takýto rozsudok vydať, sú splnené podmienky podľa § 274 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

III.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ poukazuje na obsah napadnutého rozsudku, z ktorého je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie mu bolo doručené fikciou doručenia do elektronickej schránky, a to za situácie, keď sa sťažovateľovi rovnakým spôsobom (márnym uplynutím úložnej lehoty, t. j. fikciou doručenia) prevzali všetky písomnosti adresované mu súdom.

5. Namieta, že nebol reálne oboznámený so žalobou ani ostatnými dokumentmi doručovanými súdom, doručovanie výlučne do elektronickej schránky viedlo k jeho faktickému vylúčeniu z konania. Aj keď bola jeho elektronická schránka formálne aktivovaná, nebol si vedomý toho, že mu boli do nej doručované súdne zásielky. Elektronickú schránku nepoužíva, pravidelne nekontroluje a ani technicky nevedel, že práve takto mu bola doručená žaloba, výzva na vyjadrenie a predvolanie na pojednávanie. Z toho dôvodu sa k podanej žalobe nevyjadril a na pojednávanie sa nedostavil. Elektronickú schránku si nekontroloval preto, že súdne zásielky mu doteraz vždy boli doručované listinne, nie preto, že by bol k veci ľahostajný. Nikdy sa nevyhýbal súdnym konaniam, vždy, keď mal o súdnom spore vedomosť, sa aktívne bránil, prípadne, ak vystupoval v pozícii žalobcu, aktívne uplatňoval svoje práva.

6. Na druhej strane však sťažovateľ uvádza, že si je plne vedomý existencie ustálenej judikatúry, ktorá ukladá fyzickým osobám povinnosť sledovať doručovanie prostredníctvom elektronickej schránky a že zákon ustanovuje právnu fikciu doručenia aj bez reálneho otvorenia zásielky. Rozhodnutia súdov v tejto oblasti rešpektuje a chápe ich účel, ktorým je zabezpečenie efektívneho a funkčného doručovania.

7. Sťažovateľ však vytýka, že okresný súd len čisto formalisticky vyhodnotil splnenie podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie, ale vo veci vôbec nezohľadnil okolnosti daného konkrétneho prípadu. Napriek absencii akéhokoľvek dôkazu o tom, že sa sťažovateľ so žalobou reálne oboznámil, a napriek tomu, že bolo známe, že je účastníkom iných súdnych konaní vrátane skutkovo obdobného konania vedeného na tom istom súde (kde bol sťažovateľ preukázateľne počas celej doby trvania súdneho sporu aktívny), okresný súd bez vykonania akýchkoľvek dodatočných vyšetrovacích procesných úkonov na účely doručenia písomností tak, aby sa dostali preukázateľným spôsobom do dispozície sťažovateľa, predpokladaných aj v ustanovení § 106 ods. 1 písm. a) CSP, konštatoval splnenie podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie.

8. Tiež zdôrazňuje, že samotné nevedomé neprevzatie zásielky nemôže mať prednosť pred jeho právom na spravodlivý proces.

9. Popisuje, prečo nemohli byť splnené podmienky pre vydanie bezdôvodného obohatenia, tvrdí, že žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný a že všetky žalobcom uplatňované nároky sú premlčané.

10. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je sťažovateľ toho názoru, že neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

12. Podľa § 356 písm. b) CSP odvolanie nie je prípustné proti rozsudku pre zmeškanie okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia.

13. Ústavný súd po dôkladnom zhodnotení dôvodov ústavnej sťažnosti konštatuje, že sťažovateľ sa usiluje o spochybnenie splnenia podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie, preto je zrejmé, že mohol a mal ako účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv v rozhodnom období využiť odvolanie podľa § 356 písm. b) CSP.

14. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa CSP, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ možnosť podania opravného prostriedku (odvolania) nevyužil, odvolanie nepodal. Nevyužitie zákonnej možnosti podať odvolanie nemožno preto nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Túto možnosť sťažovateľ v jeho prípade mal.

16. Keďže sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že odvolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, v okolnostiach jeho prípadu ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

17. Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ústavnú sťažnosť ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2025

Robert Šorl
predseda senátu